

Wraakzucht

Van Riley Sager verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De laatste meisjes
Mijn laatste leugen
Sluit alle deuren
Voor het donker thuis
Overleef de nacht
De enige die overbleef
Midden in de nacht

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

RILEY SAGER

WRAAKZUCHT

Vertaald door Anne Jongeling

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 7239 1

ISBN 978 90 263 7240 7 (e-book)

© 2025 by Todd Ritter

© 2026 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,
Amsterdam en Anne Jongeling

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *With a Vengeance*

Oorspronkelijke uitgever Dutton, an imprint of Penguin Random House

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer, op basis van

het ontwerp van Tyriq Moore

Omslagillustratie © Alamy Stock Photo

Foto auteur © Michael Livio

Ambo|Anthos uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor mijn familie

VERTREK

Er zijn mensen in de trein, al lijkt het niet zo. Hele compartimenten zijn leeg. De zitcoupés. De restauratiewagen. De couchettes. Het is overal verlaten en stil, afgezien van het metalige geratel van de treinwielen op de rails. Deze trein, die normaal plaats biedt aan tientallen, zelfs honderden passagiers, heeft slechts acht mensen aan boord.

Zeven zijn in leven.

Eén is er dood.

Dat was daarnet nog anders; toen waren ze nog allemaal springlevend. Maar tijdens een treinreis kunnen er onverwachte dingen gebeuren, en daarvan is hier duidelijk sprake. Anna Matheson was er in elk geval door geschokt. Aan haar reactie is te zien dat ze hier niet op had gerekend. Ze lijkt oprecht van streek bij de aanblik van het lijk dat languit op de vloer van de eersteklaslounge ligt.

Een vreemde reactie.

Anna heeft immers alle redenen om de anderen dood te wensen.

Die anderen zijn, overigens, de zes die op haar uitnodiging aan boord zijn. Een verzoek dat ze hadden afgeslagen als ze hadden geweten van wie het afkomstig was:

Persoonlijke uitnodiging voor een treinreis met
overnachting van Philadelphia naar Chicago.

U wordt op 14 december 's avonds verwacht
aan boord van de Philadelphia Phoenix

Vertrek vanuit Philadelphia om 19.00 uur
Aankomst in Chicago om 7.00 uur

Voor een uitnodiging niet erg aanlokkelijk. Per slot van rekening is het 1954. Niemand wil nog dertien uur in een trein zitten als een vlucht naar Chicago met United Air Lines nog geen drie uur duurt. Anna wist dat natuurlijk; daarom heeft ze er op de achterkant met de hand iets bij geschreven, voor iedere geadresseerde een apart bericht. Alhoewel hun misdaden identiek zijn, zijn hun geheimen verschillend.

De persoonlijke boodschap heeft hen over de streep getrokken. Het maakte niet uit dat ze geen idee hadden van wie de uitnodiging afkomstig was of waarom die specifiek aan hen was gericht. En ook niet dat er een R.S.V.P. ontbrak. Ze verschenen allemaal op het opgegeven tijdstip, uitnodiging in de hand. En nu zijn ze allen present: vijf gasten, één gastvrouw, haar handlanger, en een lijk.

De kleur is nog niet weggetrokken uit het gezicht van de dode. De ogen zijn opengesperd en strak op het plafond gericht, en de nog bubbelende schuimvlokken in de mondhoecken hebben bloedrode vlekken.

Dit was duidelijk geen natuurlijke dood.

En ook geen pijnloze.

Hij kwam wel snel. Het besef dat er iets heel erg mis was en het plotselinge overlijden namen minder dan een minuut in beslag. Het slachtoffer heeft niet eens de kans gehad om tijdens de val het witte tafellaken los te laten. Eén punt zit nog stijf tussen de dode vingers geklemd; de rest van het kleed, doorweekt met de gin uit het omgevallen cocktailglas, kleeft nog aan de tafel.

Zo meteen zal iemand de tegenwoordigheid van geest hebben om een droog tafellaken over het lijk te leggen. Tot die tijd blijven

ze er allemaal met grote ogen vol schrik en ongeloof naar staren. Anna is nog het meest ontsteld van allemaal. Er spelen duizenden emoties over haar gezicht, maar vooral angst.

Want nu een van de passagiers vermoord is – door iemand anders in dezelfde wagon – is ze bang dat binnen afzienbare tijd de volgende aan de beurt zal zijn.

19.00 UUR

**DE TIEN UUR
NAAR CHICAGO**

1

Anna Matheson schraapt haar keel, recht haar rug en onderdrukt het beven van haar handen. Ze beeldt zich in dat ze een standbeeld is, hard en ondoordringbaar. Alles om vooral niet bang over te komen, terwijl ze dat in haar hart al zo lang is dat de angst in haar botten is gekropen.

Toch klinkt haar stem luid en duidelijk als ze het woord neemt.

‘Jullie weten wie ik ben. Jullie weten ook waarom ik jullie heb uitgenodigd. Mocht dat nu nog niet duidelijk zijn, dan zal dat niet lang duren.’

Anna zwijgt even, precies zoals ze heeft geoefend. De korte pauze, die tot op de milliseconde is berekend, is bedoeld voor wie trager van begrip is, al is dat onwaarschijnlijk.

‘Inmiddels hebben jullie elkaar herkend. Misschien hebben jullie zelfs een paar woorden gewisseld. Mogelijk genoeg om te vermoeden dat jullie onder valse voorwendselen hiernaartoe zijn gelokt. Die argwaan is terecht. De reden voor deze reis is eenvoudig. Ik ben hier om...’

Op dat moment komt de trein met een schok in beweging, en even dreigt Anna haar evenwicht te verliezen. In de kleine badkamer van haar couchette ziet ze zichzelf in de al even kleine spiegel wankelen. De eerste keer dat ze met de Philadelphia Phoenix reisde, had alles in haar ogen kolossaal geleken. Niet alleen de cou-

chette, maar ook de trein zelf. Elke wagon leek zich eindeloos uit te strekken, alsof je onderweg kilometers kon lopen.

Ze was toen elf jaar, en treinen waren bepalend in haar leven, vooral die van de Union Atlantic Railroad. In tegenstelling tot andere maatschappijen was deze particulier bezit. Na de dood van haar grootvader had haar vader het familiebedrijf geërfd. Ook uitzonderlijk voor die tijd was dat zij hun wagons en hun locomotieven niet door derden lieten bouwen, zoals Pullman. Bij Union Atlantic ontwierpen en maakten ze alles zelf in hun werkplaats in Philadelphia, ook de Phoenix. Anna's moeder had zelfs eigenhandig het interieur ontworpen, dat geheel uit haar favoriete stoffen en kleuren bestond. Fluwelen gordijnen, chenille stoelbekleding, behang van damast. Alles uitgevoerd in de rijke tinten pauwblauw, smaragdgroen en ivoorwit, en omgeven door notenhout, bladgoud en brons.

Na Anna, haar broer en haar moeder was de Philadelphia Phoenix de trots en glorie van haar vader. Toen de trein in 1937 zijn première beleefde, was het niet de eerste op een lange afstand, en ook niet de bekendste of de snelste. Maar die superlatieven deden er niet toe. De Phoenix was beslist een adembenemend pronkstuk, dat snelheid combineerde met ongeëvenaarde luxe.

Haar vaders liefde voor deze trein was de belangrijkste reden dat Anna hem had gekozen voor deze nachtreis. Het moest de anderen eraan herinneren wat er allemaal van haar was afgepakt.

Opnieuw ging er een schok door de trein, ditmaal met een bepaalde bedoeling. Even later werd er vier keer op de deur geklopt.

Seamus.

Om haar te vertellen wat ze al wist.

De trein is in beweging gekomen.

Er is geen weg terug meer.

Anna haast zich naar de deur. Onder haar blote voeten voelt ze de trein op stoom komen. Het is een eigenaardige gewaarwording, die maakt dat ze onvast op haar benen staat en houvast moet zoe-

ken bij de wand. Hoe vaak ze ook met de trein heeft gereisd, het is altijd even wennen om de balans te vinden op een solide bodem die zich op hoge snelheid voortbeweegt. ‘Treinbenen’ noemde haar vader dat.

Ze laat de wand los en blijft in het midden van de kamer staan, tot ze voelt dat haar benen het zachte schokken van de trein absorberen. Pas dan kan ze de deur van het slot halen en openen.

Zoals verwacht staat Seamus voor haar. Hij vult de smalle gang die over de hele lengte van de wagon loopt. De ramen achter hem zijn inktzwart. Ze rijden door de tunnel de stad uit.

‘Verloopt alles volgens plan?’ vraagt Anna. Het hindert haar niet dat ze alleen een slipje aanheeft. Hij heeft haar wel in minder gezien.

‘Nog wel.’

‘En de machinist? Heeft Burt Chapman de leiding?’

Seamus geeft een knikje. ‘Ja. Ik heb hem met eigen ogen in de locomotief zien klimmen.’

Een verademing. Vanaf het begin is Burt Chapman degene die de Phoenix bestuurt. Anna kent hem als een fatsoenlijke man. Hij heeft na de dood van haar vader een condoleancekaart gestuurd. Het was de enige kaart die Anna en haar moeder hebben ontvangen. Een vriendelijk gebaar, waardoor ze erop kan vertrouwen dat Burt hen zonder problemen naar Chicago zal brengen. Het monsterbedrag dat ze hem heeft betaald zal daar ook bij helpen.

‘Weet je zeker dat hij het alleen aankan?’ vraagt Seamus. ‘Een dienst van dertien uur zonder pauze is pittig.’

‘Burt redt dat wel. Hij heeft dit traject zo vaak afgelegd dat hij het met zijn ogen dicht kan. Hoe staat het met de rest van het personeel?’

‘Alles geregeld,’ zegt Seamus. ‘Iedere conducteur, kok, kruier en remmer. Hopelijk kunnen ze hierna ander werk vinden.’

Anna reageert er niet op. Seamus heeft al vaker aangekaart dat deze nacht de broodwinning van onschuldige medewerkers op

de trein in gevaar kan brengen. Anna heeft er ook bij stilgestaan. Toen ze tot de conclusie kwam dat er geen andere mogelijkheid was, heeft ze hen allemaal royaal gecompenseerd. Drie maanden salaris in contanten en een extraatje voor degenen die het risico liepen door hun baas te worden bestraft.

Maar het lot van het treinpersoneel is wel Anna's minste zorg. Ze maakt zich vooral druk om de passagiers.

‘En de anderen?’ vraagt ze. ‘Is iedereen er?’

Seamus kijkt bedenkelijk, waar Anna onrustig van wordt. Hij glimlacht zelden, en deze grimas is onpeilbaar. Zonder die grijns zou ze denken dat het antwoord positief is. Ze kent die mensen. Ze weet waar ze wel en waar ze geen weerstand aan kunnen bieden. Alleen lijkt Seamus nu te suggereren dat er iets verkeerd is gegaan.

‘Jawel,’ zegt hij na een korte aarzeling. ‘Maar er is een kink in de kabel.’

‘Hoezo?’

Op dat moment horen ze iemand aan de andere kant van de gang. Een man. Erg ongeduldig en erg arrogant. Dat zal Jack Lapsford zijn, denkt Anna.

‘Krijg ik nog hulp of hoe zit het?’

Anna glipt vlug haar couchette in. Hij mag haar nog niet zien. Niemand mag haar nu zien. Ze knikt naar Seamus, die nog steeds die blik in zijn ogen heeft, om hem eraan te herinneren dat hij nu zogenaamd voor de spoorwegen werkt.

‘Ik kom eraan, meneer,’ zegt hij met een geforceerde glimlach.

Anna doet de deur dicht en drukt haar oor ertegenaan. Ze hoort Seamus naar het eind van de gang lopen.

‘Hoe kan ik u van dienst zijn?’

‘Om te beginnen kun je me vertellen waar die verdomde kruiers uithangen.’

Nu weet Anna zeker dat het luitenant-kolonel Lapsford is. Arrogante vlerk.

Ze draait de sleutel om en doet de deur ook op de ketting. Ze

moet extra voorzichtig zijn nu ze weet dat iedereen aan boord is. Als ze door haar couchette loopt, voelt ze haar knieën knikken. Ditmaal komt dat door Lapsford. Zijn stem herinnert Anna aan het belang van deze reis. Wat ze wil doen. Wat ze móét doen. Wat straks, na alle zorgvuldige voorbereidingen, ten uitvoer gebracht zal worden.

Anna pakt het vel papier dat op haar bed ligt en leest de namen en kamernummers van de zes uitgenodigde passagiers:

Sal Lawrence, wagon 12, kamer A

Lt.-kol. Jack Lapsford, wagon 12, kamer B

Kenneth Wentworth, wagon 12, kamer C

Herb Pulaski, wagon 13, kamer A

Edith Gerhardt, wagon 13, kamer B

Judd Dodge, wagon 13, kamer C

Bij elke naam laait er een steekvlam van woede in haar op. Dit groepje, dit verrotte, afstotelijke, kwaadaardige zestal, zit op dit moment in deze trein. Als ze zou willen, zou ze de gang op kunnen lopen, van deur naar deur, en hen stuk voor stuk vermoorden.

O, wat zou ze dat graag willen.

Daarom hebben Seamus en zij kamers A en B in de elfde wagon, en blijft de derde couchette vrij. Het is een soort buffer die de rest tegen haar ergste driften moet beschermen.

Anna legt de lijst terug op bed en werpt een blik uit het raam. Tot haar verrassing zijn ze al door de tunnel heen en laten ze de stad gestaag achter zich. Heel lang had ze gedacht dat deze avond nooit zou komen. Nu het eindelijk zover is, lijkt alles sneller te gaan dan ze had verwacht.

De verlichting in haar couchette valt na een korte flikkering uit. Dat is niet ongewoon in de Phoenix, die met al die luxevoorzieningen meer stroom verbruikt dan de meeste treinen. Toch is het korte moment van duisternis verontrustend, vooral omdat Anna nu

heel goed naar buiten kan kijken. De trein beweegt zich voort onder een donkere hemel, die bezaaid is met dikke sneeuwvlokken.

Anna had de weerberichten in de gaten gehouden en ze wist dat het zou gaan sneeuwen. Ze had de bui alleen niet zo snel verwacht en was ervan uitgegaan dat de eerste vlokken pas zouden vallen als ze al halverwege Pennsylvania zouden zijn. Bezorgd vraagt ze zich af of hun verder in het westen een echte sneeuwstorm wacht, een die zo heftig is dat de Phoenix stil moet blijven staan.

Dat mag onder geen beding gebeuren.

Zelfs een halve minuut zou al fataal zijn voor Anna's plan.

Het licht gaat weer aan, en de buitenwereld verdwijnt achter zwart glas. Ze dwingt zichzelf in beweging te komen en pakt de kleren die ze met uiterste zorg heeft geselecteerd.

Rode jurk.

Ingetogen, maar wel nauwsluitend. Op maat gemaakt als een soort pantser, waarmee ze kan rennen, mocht dat nodig zijn. Ze vermoedt dat dat weleens zou kunnen gebeuren.

Rode pumps.

Een noodzakelijk kwaad. Het voordeel is dat ze dan langer en imposanter overkomt. Maar lastig als ze opeens de benen moet nemen.

Rode lippenstift.

Gewoon, daarom.

Haar blonde haar heeft ze opgestoken in een niet bijster flatteuze knot, omdat ze vandaag liever voor praktisch dan voor modieus gaat. Haar schouderlange lokken mogen haar niet in de weg zitten. Net zomin als kettingen, armbanden en andere sieraden, die overal achter kunnen blijven haken. Afgezien van de diamanten knopjes in haar oren draagt ze alleen de eenvoudige reversspeld die van haar vader is geweest. Het zilveren kleinood, in de vorm van een trein, heeft ze op haar borst gespeld, dicht bij haar hart.

En dan is er nog het mes. Plat heft, lemmet van tien centimeter, verborgen onder haar jurk in een schede die ze om haar dijbeen